

ĐỨC TIN & PHÉP LẠ

Sinh ra trong một gia đình nhiều đời thuần Phật giáo nhưng vì bố anh từ Sài Gòn phải đổi lên làm việc ở Nam Vang, Cao Mên, anh theo học trường Pháp của các Cha Thiên chúa giáo nên từ nhỏ đã có lòng kính Chúa và yêu Đức Mẹ, trong túi áo của anh luôn luôn có tấm hình Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp.

Lớn lên, dù cuối tuần vẫn đưa đón ông bà cụ đi chùa, vẫn cùng cả nhà ăn chay vào ngày rằm và mừng một, anh đọc và nghiên cứu giáo lý của Phật Thích Ca như một nguyên lý hướng dẫn chúng sinh cách sống tốt đẹp, tử tế để xã hội được an lành. Là một Phật tử, quen anh, chị biết rõ đức tin và suy nghĩ của anh, chị chấp nhận sự khác biệt tư duy của mỗi người.

Sau đám cưới, một hôm mẹ chồng bảo chị:

– Con xem trong bóp của chồng con có tấm hình Đức Mẹ, liệu tìm cách lấy đi, má chỉ sợ có ngày chồng con theo hẵn bên đạo.

Chị e dè thưa:

– Dạ chắc con không dám, mình phải tôn trọng đức tin của anh thôi má à.

Mẹ chồng chị buồn rầu:

– Nhưng nó là con trai duy nhất trong gia đình, nếu theo đạo sau này ba má mất ai là người thờ cúng?

– Xin má yên tâm, con sẽ là người lo việc thờ cúng, giỗ quảy trong gia đình.

Mẹ chồng chị thờ dài, nhưng từ đó bà không hề nhắc lại vấn đề hệ trọng này thêm lần nào nữa.

Cuối năm 1973 anh có học bổng trở lại Pháp theo một khóa tu nghiệp 2 năm, chị vẫn ở nhà cùng cha mẹ chồng và các con, cứ nghĩ 2 năm rồi sẽ qua mau, anh sẽ trở về vào cuối năm 1975. Nhưng chiến tranh và thời cuộc thay đổi nhanh như sấm chớp giữa trời quang, thoát một cái miền Nam mất từng đoạn giang sơn vào tay cộng sản miền Bắc.

Đầu tháng 4/1975 chị đánh điện tín khuyên anh đừng về VN. Chị đang làm việc cho một công ty ngoại quốc sẽ tìm cách đưa các con qua Mỹ rồi qua Pháp gặp anh. Nhưng không ngờ gần cuối tháng Tư anh trở về Sài Gòn bằng chuyến bay cuối cùng của hãng Air France. Ra đón anh, chị nghẹn ngào “sao anh lại về trong khi người ta đang tìm đủ mọi cách để ra đi”. Anh cũng nghẹn ngào “nhưng ba má đánh điện tín kêu anh về gấp và anh cũng rất sợ cảnh thất lạc mất em, các con và cả đại gia đình”...

Thôi thì số mệnh đã sắp đặt như thế, anh chị cùng cả nhà rơi vào hoàn cảnh đau thương, đói khổ chung của toàn thể miền Nam. So với nhiều người khác anh chị vẫn còn cái may được chính quyền mới “lưu dụng” – ban đầu chị cứ tưởng chữ này là lưu dụng mà họ viết thiếu dấu nặng, nhưng mà không một cán bộ đã giải thích rõ ràng “các anh chị chỉ được lưu dụng nghĩa là dung thứ và lưu lại để tạm thời giải quyết công việc đang cần, không có nghĩa là sẽ được đảng và nhà nước dùng các anh chị lâu dài”.

Trong bối cảnh đen tối, lâm than của cả một xã hội đang sống an lành trên mặt đất bỗng nhiên rơi đùng xuống một vực sâu thăm thẳm không biết bao giờ mới đưa con cái ngoi lên được, anh chị cũng như số đông người miền Nam lúc đó chỉ còn có con đường hy vọng duy nhất là thoát ra khỏi VN bằng mọi cách.

Người em của anh từ Canada làm giấy tờ bảo lãnh cả nhà ra đi theo chương trình “đoàn tụ gia đình”. Giấy tờ gửi về từ năm 1977, số phận nằm trong tay mấy cán bộ của sở Ngoại vụ, trong 4 năm liên tiếp từ 1977 đến 1980 ngày ngày anh và một nhóm người có thân nhân ở ngoại quốc bảo lãnh, com bó nước mang châu chực ở sân cỏ trước cái sở này để chờ tin. Chạy chọt đủ đường, chỗ này mất 1 cây, chỗ kia 2 cây, cũng có khi nhận được tin vui, sắp có giấy xuất cảnh, sắp được phái đoàn Canada phỏng vấn, nhưng tin chỉ là tin miệng, chờ dài cổ cũng chưa hề thấy mảnh giấy nào trao tay.

Thời gian chờ đợi giấy tờ xuất cảnh trong vô vọng anh chị cũng đã vài lần tìm đường vượt biển nhưng không thành công. Các con ngày càng lớn, đường lối giáo dục vô cùng thiếu giáo dục của trường lớp trong xã hội cộng sản làm anh chị càng cuống cuống lo

lắng thêm, liều mạng đem con ra biển chín phần chết một phần sống hay tiếp tục chờ đợi tấm giấy cho phép rời VN??? Câu hỏi bám vào đầu óc luôn làm mất ăn mất ngủ, tiến thoái lưỡng nan.

Một hôm anh đi đâu mất suốt ngày không bới theo lon cơm như mọi khi ra châu sở Ngoại vụ, chiều tối đạp xe về anh chỉ nói với chị anh có việc phải lên Bình Triệu, chị cũng tưởng lại có đường dây vượt biển nào đó kêu gọi anh... Một buổi sáng vào tuần sau bỗng nhiên anh hớn hờ đạp xe về sớm báo tin cho cả nhà “đã có giấy xuất cảnh, ngày một cả nhà phải đi lặn tay làm thông hành”.

Ôi Trời, đầu óc chị choáng váng như bị va vào cột, có thiệt không, thật hay mơ, ông bà, cha mẹ, con cái, tất cả rồi sẽ được lên máy bay ra khỏi đất nước âm u khổ nhục này một cách an lành??? Trong những giọt nước mắt trào ra vì vui mừng chị biết có một phần đau xót, quê cha đất tổ mà phải vui mừng khi được bỏ đi!!!

Rồi ngày cuốn gói lên máy bay cũng tới, nhà bán được mấy cây vàng đã chia hết cho các cô, chú bên nội của anh, đồ đạc trong nhà qua mấy năm thiếu ăn đã ra chợ trời gần hết, chỉ còn lại mớ quần áo, nồi niêu xoong chảo cũng đã chia hết cho bà con, láng giềng... Cả gia đình 10 người già trẻ với một mớ hành lý xách tay hỗn độn lên phi trường ngồi chờ người ta gọi lên máy bay. Chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy máy phóng thanh kêu tên mình, anh chị sốt ruột tới quầy Air France hỏi tiếp viên ở đó và được trả lời gia đình anh chị không có tên trong danh sách chuyến bay này. Anh chị gần như hóa đá khi nghe, không thể nào như vậy được, chúng tôi có giấy xuất cảnh và đã được thông báo ngày giờ của chuyến bay, vé máy bay đây, tại sao không có tên? Cô nhân viên bình thản dò lại một lần nữa tờ manifest, xin lỗi ông bà tôi không biết lý do nhưng gia đình ông bà hoàn toàn không có một tên nào được ghi ở đây.

Điếng người, anh chị thất thểu trở về chỗ ông bà cụ và đám con nít đang chờ đợi, không biết phải giải thích với cả nhà ra sao, không biết rời phi trường sẽ về đâu để trú ngụ đêm nay với bầu đoàn thể từ 10 người, với đám hành lý ngổn ngang túi xách. Đang chìm trong lo lắng, hoang mang thì bỗng nhiên có tiếng chào hỏi “Gia đình đang chờ lên máy bay đây hẳn?” Ngẩng lên anh chị trông thấy cán bộ X, người vẫn lo giấy tờ và lo luôn việc hướng dẫn đường dây “bôi trơn” từ mấy năm nay.

Như bắt được vàng, anh vội vã nắm tay áo cán bộ X kéo đến quầy Air France cho anh ta biết tình trạng đang xảy ra. Anh ta quát lên với cô Air France “thậm vô lý, chính tay tôi đánh máy tên của gia đình anh này tại sao lại không có danh sách, để tôi vào bên trong xem lại”. Chỉ biến mất vào phòng bên chùng vài phút anh ta xuất hiện với tờ giấy trên tay và lại quát vào mặt cô tiếp viên “danh sách này tại sao để nằm trong hộc bàn?” Cô tiếp viên nói gì đó với anh cán bộ mà anh chị không nghe được, chỉ thấy tay cán bộ quay lại với nét mặt hòa hoãn “chỉ là sơ sót thôi, vậy là tốt nhé, gia đình anh chị sẽ lên máy bay hôm nay, không có sự cố gì quan trọng”.

Vậy mà bảo không có “sự cố gì quan trọng”... Thật là chết đi sống lại, anh chị lật đật trở về chỗ cả nhà đang đợi, vừa kịp nghe máy phóng thanh lần lượt kêu tên 10 người cuối cùng lên máy bay. Ra khỏi không phận VN chị mới cảm thấy bớt hồi hộp, lo lắng, lúc đó anh cầm tay chị nói thầm:

– Em có nhớ ngày anh đạp xe lên Bình Triệu không?

– Vâng, có đường dây vượt biên nào trên đó hả anh?

– Không, anh lên gặp Đức Mẹ Fatima cầu xin Mẹ gia ơn cho nhà mình ra khỏi VN và hứa tới đất tự do việc đầu tiên anh làm là sẽ xin rửa tội.

Và khi thấy anh kín đáo làm dấu thánh giá chị nhắm mắt lâm râm cầu nguyện Quán Thế Âm Bồ Tát.

Giữ đúng lời hứa, đặt chân lên đất Canada, anh đã đến nhà thờ gần nhà xin làm thủ tục rửa tội, chính thức trở về với đạo, điều làm anh vui mừng nhất là ông bà cụ và cả nhà cùng hân hoan tham dự thánh lễ với anh. Và nhờ vào việc cha hoặc mẹ là một giáo dân các con của anh chị đã được nhập học trường công giáo, với hệ thống giáo dục giống trường công lập nhưng kỷ luật và nề nếp hơn hẳn các trường công.

Đức tin và lòng kính Chúa, yêu Đức Mẹ của anh vô cùng sâu nặng, mưa, gió, bão tuyết chưa bao giờ anh bỏ lễ Chúa nhật và thánh lễ Noel nửa đêm Giáng Sinh, chị là người Phật tử duy nhất mỗi năm vẫn theo anh đi lễ nửa đêm để khi về nhà vợ chồng con cái có một bữa ăn khuya ấm áp hương vị gia đình giữa mùa đông giá rét.

Trên đất mới cũng như mọi di dân khác anh chị lao vào bất cứ công việc gì tìm được để nuôi gia đình, chị may mắn có một việc văn phòng, anh thì phải làm lao động trong hãng xưởng. Trước nay chỉ biết chữ nghĩa, sách vở, hoàn toàn không có kinh nghiệm làm việc lao động, lại thêm tay chân vụng về, chỉ sau 3 tháng thử việc là anh bị đuổi. Thất nghiệp nhưng sợ ông bà cụ lo lắng chị vẫn ngày ngày bới cơm cho anh ra đi từ sáng sớm y như lúc còn đi làm, có hôm anh than nhỏ với chị:

– Ngày nào cũng vô thư viện đọc sách hoài ngán quá em ơi.

– Thì anh đi nhà thờ, đi viện bảo tàng, đi lòng vòng mấy cái chợ, thay đổi không khí.

– Đi đâu cũng thấy ngày quá dài.

Nhưng cũng nhờ thời gian thất nghiệp anh mới rảnh rỗi tìm hiểu việc lấy lại bằng cấp, nộp đơn cho các cơ quan giáo dục để xin trở lại công việc dạy học. Sau mấy tháng chờ đợi, sau mấy lần phỏng vấn anh được nhận vào Sở Giáo dục Công giáo dạy môn Pháp văn thay thế cho bất cứ giáo viên ở bất cứ trường nào bị đau ốm phải nghỉ dạy bất ngờ.

Công việc mới nhìn thì không khó vì khi giáo viên chính nghỉ dạy là học sinh cảm thấy như được sổ lồng, chúng không màng việc học, coi sự có mặt của substitute teacher như không, và chính việc giữ kỷ luật, không để học sinh làm ồn ào ảnh hưởng đến các lớp bên cạnh mới thật sự khó khăn cho người thầy làm công việc dạy thế. Quen với sự giáo dục và kỷ luật của học sinh VN, quen với việc tôn sư trọng đạo, tình cảm, sự tôn kính giữa thầy và trò ở VN, anh thấy hụt hẫng, thất vọng và tổn thương với tính cách hoang dã có thể coi là thất lễ của học sinh ở đây. Sự thất vọng và buồn bực làm anh thấy mỗi buổi đến trường là một cực hình, một đấng mong cho người ta kêu mình đi dạy để có tiền, một đấng cầu mong cho khỏi tới trường, sự mâu thuẫn này làm anh hao tâm tổn trí đến nỗi bị ulcer [đau/loét] dạ dày.

Mùa hè năm đó anh chị mua được chiếc xe hơi, chị đề nghị cả nhà đi một chuyến vacation [nghỉ hè] đầu tiên để anh bớt căng thẳng. Địa điểm được chọn là Montreal thăm viếng mấy gia đình bà con và nhất là viếng thánh đường St. Joseph sau đó tiếp tục lên thăm Quebec City, một thành phố du lịch xinh đẹp cách Montreal 4 tiếng lái xe. Dọc đường anh muốn ghé thăm nhà thờ St. Anne de Beaupré, một ngôi giáo đường nhỏ nhắn rất xinh nổi tiếng linh thiêng với những người công giáo.

Chị chụp cho anh tấm hình đang cầu nguyện trong nhà thờ này và trêu anh:

– Lần này anh lại xin Đức Mẹ chuyện gì nữa đây?

Anh cười cười:

– Rồi em sẽ biết khi anh nhận được phép lạ và ơn lành của Đức Mẹ.

Chị cũng cười và rồi quên bẵng chuyện trêu anh. Cho tới sau 2 tuần du lịch trở về khi mở hết những thư từ nhận được trong thời gian vắng nhà bỗng nhiên như có món quà từ trên trời rơi xuống, anh đưa cho chị lá thư của Sở Giáo dục Công giáo mời anh nhận việc mới là giáo sư thực thụ dạy tiếng Pháp cho những lớp chuyên dùng Pháp ngữ cho các môn học chính (French Emersion). Dạy những lớp này thì học sinh đa số đều ngoan, có kỷ luật, chịu khó học vì đã tự chọn tiếng Pháp làm sinh ngữ chính nên giáo sư cũng bớt mệt, bớt căng thẳng và bực mình.

Khi chị tròn mắt nhìn anh có ý dò hỏi, anh thì thầm “cũng là anh đã cầu xin Đức Mẹ ban tình thương cho anh ở giáo đường St. Anne de Beaupré” – chao ôi đức tin sâu nặng của anh, một tâm lòng sắt son tin tưởng mà chị không hề tưởng tượng được. Chính Đức tin mãnh liệt đó đã giúp anh vượt qua bao chặng đường chông gai, trắc trở, bao nỗi khổ phải chịu đựng từ trong nước ra đến hải ngoại.

Mùa Giáng sinh năm nay đánh dấu thời gian gia đình anh chị đặt chân đến đất nước Canada xinh đẹp, hiền lành đúng 42 mùa tuyết đổ, nhìn tuyết chị lại nhớ đến cảm giác đêm đặt chân xuống phi trường, lần đầu tiên thấy tuyết bao phủ mặt đất một màu trắng

xóa, mênh mông chị có cảm giác thật lạ lùng, bơ vơ nhưng không hề sợ hãi, bởi vì chị biết mình đang được đứng trên một miền đất tự do thật sự, có thể dựa vào bàn tay, sức lực và ý chí của chính mình để xây dựng tương lai cho con cái.

Rồi như sực nhớ ra điều gì chị hơi ngỡ ngác, ừ nhỉ, bao nhiêu năm nay anh có nghĩ như chị không hay với đức tin sâu nặng của mình anh đã đặt mọi sự vào bàn tay Đức Mẹ và các phép nhiệm màu của Người? Dù sao đi nữa phải kể chị lại là kẻ rất may mắn đã có anh và Đức Tin của anh để được hưởng ké những Phép Lạ mà Đức Mẹ ban cho con chiên đầy nhiệt tâm với lòng lành như người đàn ông luôn đi bên cạnh chị.

Sông-Hương

Dec. 2023

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, December 22, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*